السنة الرابعة والعشرون
جريدة وطنية مديرها ومحررها
الشيخ ج . سانوا ابونظارة
باريس شارع جوفرو ماري نمرة ٦

ABONNEMENTS :
Edition de Luxe avec suppléments et primes, 1 an. 25f »
Abonnement simple, 1 an. 10 »

LE JOURNAL D'ABOU NADDARA
جريدة ابي نظارة

قيمة الاشتراك سنويا فرنك ١٥
ومع الصور والملاوات فرنك ٢٦
النقود ترسل الى المدير رأساً
بطوابع بوستة او بحوالة تجارية

FONDATEUR
Directeur et Rédacteur en Chef
J. SANUA ABOU NADDARA
6, Rue Geoffroy-Marie, PARIS

عدد ١ باريس فى ١٨ رمضان المعظم سنة ١٣١٧

السنة الرابعة والعشرين لجريدتي الوطنية

أدي لي ثلاثة وعشرين عام . ادافع بالباع والذراع يا كرام . وبقلم مصرنا ولساننا العادى . عنكم يا اخوانى وعن بلادي . وانا فى الغربة باقاسى الهموم . والبكى على وطني المظلوم . الى صارله ١٨ سنة تحت رق العبودية واراضيه المقدسة تنجسها العساكر الانكليزية . واولاد مصر شايفين . الذل ده كله وساكتين . ياهل ترى ما بقاش فى وادى النيل رجال ؟ والحال جدودنا كانوا ابطال . كسروا الانكليز فى وقعة ابى قير . وباعوا اكترهم فى السوق اسير . دي ايام الله يرحمها يا بونظارة . كانت اولادها اصحاب جسارة . مش زى اليوم الى صبحت فيه الناس . ماهم لاهيين الا فى البحبحة والطاس . والكاس . آه آه ما نابك يا مصر من الانكليزي الفاجر الماهر الغدار . الا الغرام فى الزنا والسكر ولعب القمار . أدى الاخبار الى بتجيني من وادى النيل . لعلها تكون مبالغة وان الفساد فى مصرنا قليل . اما انا كلما اسمع نصرات قوم الترنسفال . ومدافعتهم عن الحرية وحبهم فى الاستقلال . اقول يارب العالمين . ضع العزم ده و النخوة دي فى قلب المصريين . وخليهم يشابهوا الفحول . ويطردوا من بلادهم المسترپول . الى بده ياخدهم معه لمحاربة الترنسفال . حقا اذا حصل ذلك جميع الامم تعدهم انذال . لا يا بونظارة اصحى تصدق دا الكلام . ابناء مصر عمرهم ماينصروا الظلام . قصدهم الوحيد تطهير الاوطان . من نجاسة الانكليزي الخوان . هذا واختم قولي باهداء التهاني والتحية . لراس السنة الافرنجية

اشمعة المولد الحميدي الجليل

وصف سى محمد عبد الفتاح . فى اعمدة جريدة الفلاح . ماحصل فى هذا المولد السعيد بباريس من الافراح . فى تشريفات عطوفة منير بك صاحب السفارة . وفى ماَدبة الاوربيان وبمنزل داعيكم ابونظارة . فالمطلع على المقالة دى يا قاري يا نوارة . وانا ارسلت كالعادة تلغراف تهانى . باسمى واسم اخوانى . عرضه على الاعتاب دولتلو ابرهيم بك الباش تشريفجي الشاهانى . وجانا رده بدون تاخير . بتلغراف من يلديز يخبرنا بان حصل لتهانينا اعظم تاثير . ففرحنا من ذلك فرحاً ماله نظير . ووصلنا خطاب . من اعز الاحباب . احمد افندي على الابو كانوا لسوهاج صاحب العهد الوافى . والمقال الثانى . وصف لنا فيه افراح هذا العيد . فى وطننا السعيد . وكذا وردت لنا مقالة من السيد عبد الباسط افندى الاسي زاد بها حظي وانسى . اتضح لي منها ان المولد السلطاني المتعال . كانت افراحه ببيروت عال العال . لا يمكنني درجها لضيق المجال . فنقتطف من زهور رياضها هذه البيتين . وهما جوهرتين

عبد الحميد مليك المصر من بزغت
من عدله فى سما العز اقمار
ملك من النصر والفتح القريب له
رغما عن الضد اعوان وانصار

تفوق الحقوق على القوة

(تفوق القوة على الحقوق كان يقول بسمارك الالمانى .) والترنسفالى قال الحقوق تفوق على القوة يا اخوانى . وفى الواقع الترنسفالية تلثماية الف اغلبهم فلاحين . والانكليز بمستعمراتهم تلثماية من الملايين . يعنى الانكليز قدرهم الف مرة تمام . والحال كسروهم وضعضعوهم الترنسفاليين ياكرام . واخذوا منهم اربعة الاف اسير وقتلوا من عساكرهم وضباطهم وجنرالياتهم جم غفير . وان قلتوا لي يا جماعة . ان الكثرة تغلب الشجاعة . وان للانكليز عمالين يرسلوا عساكر بالالوف والمئات . بكلما يلزمهم من الاكل والشرب والاسلحة والمهمات . اقول ان النصر المبين . بيد رب العالمين . فاذا اراد المولى المتعال

ينهزم الانكليزي وينتصر الترنسفال . واذا لا سمح الله الانكليزي ينتصر . والترنسفال ينكسر . فتكون الكرة . الخزمن النصرة . بقى الحادثات دي ياسادة . الهمتني برسم كالعادة . صورته في الصفحة الرابعة من الجرنال . اقرى لكم بكلمتين لضيق المجال . اصحابنا الفرنساوي والروسي والالماني . بيتفرجوا على الهندي والسوداني . اللى جايبنهم الانكليز في الترنسفال . ينزلوا عواضهم ميدان الحرب والقتال . اما السوداني والهندي ما هُمش مجانين . ساعدوا الظالمين فرفصوا المستربول وامه العجوز الشمطاء رفصتين عال . واستلقوهم بقنابلهم لصحبة الترنسفال . فطاروا ابهم في الجو على جهنم الحمراء وهناك . ما قدامهم الا الهلاك . يا ريتنا قدرنا على طردهم من البلاد . ونرتاح من ظلمهم العباد .

(البونظارة)

مقابلة جليلة سعيدة

في يوم الاربعا المبارك ٢٤ شعبان تشرف مديرنا الشيخ ابو نظارة بفخامة الموسيو لوبيه رئيس الجمهورية الفرنساوية المعظم كما تشرف فيما مضى باسلافه الفخام ولما صار في حوزته وحظى بالدخول عنده تلقاه على الرحب والسعة واجلسه بالقرب منه واخذ يمازحه ويلاطفه ويقره على حسن مساعيه بتأليف قلوب المشرقيين بالمغربين ومدح جرائده اذ كانت مبسوطة فوق مكتبته واظهر ارتياحه وسروره بتقدم المسلمين وحسن اجتهادهم للارتقاء الى الدرجة المحمودة واثنى ثناءً جميلاً على رفيع همة مولانا امير المؤمنين وعلى عزمه الصارم في احياء ما كان اندثر من المعارف والعلوم والصنائع راجيًا بذلك نمو عز ممالكه المحروسة وثروتها وكلفه بتبليغ تحيته واداء تبجيله له حينما يقضى باذن المولى زيارته السنوية لجلالته بالاستانة العلية . ولما اخذ المجلس حده وانقضت المحادثة نهض الشيخ داعيًا باستدامة العلائق الودية بين الدولتين وانتشار المحبة بين الامتين (عبده فتحي)

زيارة الشيخ الى نظارة للاستانة العلية

بقلم صديقه محمود بك زكي

تابع لما قبله وهو خطاب الشيخ في والبورسكة الحديد

فقالت احدى السيدات - اذا كان جلالة السلطان بهذه الكيفيه فماذا جرائد اوربية وشرقية تذمه ؟ — فحول الاستاذ وجهه اليها وقال - الغرض مرض انما الانسان لا يحذف الحجر الا على الشجرة المثمرة فاما اعتراض بعض الجرائد وتنديدها فهو لا يخلو من امرين احدهما التعصب الاعمى الذي تأباه مروءة اقل الناس انصافا والثاني التطلع الى الدرهم والدينار . واما اعتراض بعض الشرقيين فهذه سنة الله في خلقه لم تسلم دولة من حسود امثالهم حتى في زمن الخلفاء الراشدين وقد قال المأمون العباسي ان العامة يعترضون علينا في امور لو اطلعوا على خفاياها لاقصروا عن الاعتراض ولعادوا على انفسهم باللوم ومما يروي عن بعض الخلفاء ان وزيره اخبره بان رجلا تجاسر على ذم الخليفة على مشهد من الناس وطلب الوزير المذكور منه ان يأذن له بقتله فقال الخليفة لوزيره ان بني اسرائيل لقد ذموا سيدنا موسى عليه السلام مع انه انقذهم من يد فرعون وخلصهم من ظلمه ونجاهم من شره فكيف ينجو مثلي من ذم الاوباش على انني لو اردت معاقبة كل واحد على ذمه لاحتجت الى سفك دماء غزيرة واذاً اين العفو والحلم والصفح ومكارم الاخلاق ؟ — وبعد ان اقنع الاستاذ السيدة التفت الى الحاضرين قائلا — هذا وانني قبل ان اختم مقالى انصح لكل من حضر منكم بالتوجه يوم الجمعة الى سراي يلدز العامرة لرؤية موكب صلاة الجمعة ومشاهدة انوار الخلافة الاسلامية وهي تتلألأ على محياه الذات المقدسة الشاهانية وعندها يتحقق لديكم ان هذا الوجه المكلل بانوار المهابة والرحمة لا يلوح عليه سوى العدل والرأفة ولا يقرأ على صفحاته غير آيات الجلالة والكمال . نعم ان الانسان يدفعه عامل الحنان الى التأثر من اقوال بعض الجرائد المقدم ذكرها ولكن العاقل من يشكل في نفسه محكمة ويجعل رياستها تحت تصرف العدل والانصاف ثم يحكم وجدانه وعندئذ تنجلي له شمس الحقيقة . ولقد كنت قبل الان بزمن يسير اقاسي الشدائد مع ارهاط التعصب حتى انه اتفق لي ذات يوم ان وقفت خطيبا بباريس امام ثلاثة الاف نسمة فحينما اتيت على ذكر السلطان والدولة العليه بدأ القوم في الصياح والتصفير ولوي الاصابع وهم يقولون لي تكلم في غير هذا الموضوع . فقلت لهم لو كان عندى هنا صندوقا مملوءًا بالباشين التركية واعطيت لكل واحد منكم قطعة منها لاجبتم مدحي في السلطان . فسرى عنهم الهرج والمرج وظهرت منهم علائم الاستحسان واسترسلت في كلامي اما الان فقد زال هذا التعصب ويرددون قولي الذي اختتم به خطبتي وهو " فيفا لو سلطان " اي فليحيى السلطان وانتم كذلك يجب ان تدعوا بالعمر لجلالته . (بقية هذه الرسالة تصدر في كتابها وهو تحت الطبع)

شیخ ابو نظاره ایله عثمانلی

عثمانلی. — نه گوزلسك بو كره شیخ افندی! بو نه قیافت! بویله جبه وا
عبا ایله چوقه خوشجه گیدیورسك! نره دن گلیورسك؟ و مطلقا بر
ناظرك یاننده ایدك. (شیخ) برقاچ گوندن اول رئیس جمهور فخامتلو لوبه
افندی طرفندن دعوت اولندیغمی سویله مدمی یا؟ ایشته بوگون حضورینه
چیقمق شرفنه نائل اولدم. واقعا شوقدر قدر بتون رئیسلر طرفندن دعوت
اولنمش ایدم ایسه ده سلفلرینك هیچ برنده بوقدر التفات گورمه مشدم غایت نازك
برآدمدر. یاننده یكرمی دقیقه اوطوردم (ع) بو دعوت بتون وطنداشلرمی سویند
یره جكدر. پادشاهمز مملكتمز اوغورنده اوقدر فداكارلقلرده بولنیورسك كه
هپ بونلرك حسنه توجهنی قزانمشسك (ش) شوكتلو پادشاهمز طرفندن اویله الطاف
وعنایته مظهر اولمقده یم كه یاشادیغم مدتجه حقوقنی قلمله كمال محله مدافعه
ایتمك وظیفه می عد ایدرم (ع) موسیو لوبه ایله نه دن بحث ایتدیگز؟ (س) علی
العموم شرقده و خصوصی اولرق اسلامیده. رئیس افندی حضرتلری ممالك
شاهانه ده علوم و فنونك ترقیسی و تبعه سنك سعادتی اوغورنده پادشاهمزك
اقدام وغیرتنی شایانه تقدیر و تحسینه گورمشدر. (ع) پادشاهمزك بویله جهانكیرلر
و رؤسای حكومات طرفندن مدح و ثنا ایدلدیكنی ایشتمك موجب ممنونیتدر
لوبه حضرتلری طرفندن افندمزه عرض حرمت ایتمكه بنی مأمور ایتمشدر
(ع) بو مأمورك وظیفه‌سنی نه وقت اجرا ایده جكسك؟ غالبا صفر آینده زیرا
سنه بو آیده درسعادته گیده‌سیك. (س) بو سنه سیاحتمی رجب آینه قدر
تأخیر ایده جكم زیرا پاریس سرگیسی اثناسنده آشنا اولدیغم بیك لسانله اسلا
میتك تاریخی و ادبیاتی اوزرنده برطاقم مباحثلر اجرا ایده جكم (ع) غزتلرده
اوقودم كه بو گونلرده برچوق علما و ادبا حاضر بولندقلری بر ضیافتده اسلام لسانلرنده
نطقلر ایراد اولنمشدر. (س) اوت آته نه جمعیتی ضیافتنده مكتب حقوقده طلبه سنده
دوستم حسن فهمی افندی و سرگیده عجم شعبه‌سی مدیری الشیخ محمد حسن افندی ایله برابر
گیتمش ایدك. تركجه عربجه فارسیجه سویلدیگمز نطقلری دعوتلیلرك اكثریسی بیلمی
ایجون فرانسزجه‌یه ترجمه ایتدك. حسن فهمی افندی نطقنده دیمشكه دولت علیه
ایله فرانسه آره سنده كی مناسبات دوستانه قانونی سلطان سلیمان ایله برنجی فرانسوا
زماننده بدأ ایتمشدر. بوندن نشئه دولت علیه‌ده علوم و فنونه زراعته
حربیه تجاریه و صنایعك سایه معارفوایه حضرت پادشاهیده فوق العاده بر
سرعتله ترقی ایلدكلرینی بیان ایتمشدر. نطقی حقیقة پك پارلاق ایدی. اینم
كرسیده اوراده بولنسه ایدك سوینجكدن اوچاردك (ع) الله ویرسه ده بتون
وطنداشلرمز حسن فهمی افندی یه بكزه سه لر نه گوزل اولوردی! بو هوادن
بك ممنونم شوقدر مساعده بیوررده گیده‌یم. (س) اوغورلر اولسون لكن
اونسه‌یسونه جمعه‌یه گل. بو گونكی گورمدیگمزكی گوروشه جكز. (ع) مباحثه‌مزی
غزته‌ده‌می نشر ایده جكسك؟ (س) اوت. بوندن بویله فرانسزجه‌ده تركجه و
فارسیجه بر مقاله نشر ایتمكه قرار ویردم (ع) پك اعلا. دنیاده بویله فیه
درت لسانده عربجه تركجه فارسیجه فرانسزجه نشر اولنان هیچ بر غزته یوقدر. بومه الله التو

اوّلین نطقی که در پاریس بزبان پارسی شده

شکر و سپاس خدا را که توفیقم عنایت فرمود و توانائیم بخشید که در شهر پاریس اول پای تخت
علم و تربیت و تمدنست اول کسی هستم که در مجلس فضلا و دانشمندان بزرگ بزبان فارسی
فصیح نطقی کرده و دولت متبوعه خویش را ستوده ام
مجمل این مفصل اینست چندی قبل جناب شیخ ابو نظاره داعی را برئیس مجلس (آطنه)
دربانی مجمع علمیه و ادبیه فرانسه معرفی نمود. این اوقات رئیس مشار الیه در بزم ضیافتی
که از مردمان بزرگ و دانشمندان سترگ تشکیل داده بود دعوتم کرد این داعی
باتفاق شیخ مذکور در آن انجمن دانش حاضر گشت. پس از صرف شام از اوج
نثر و نظم سخن در میان آمد و هر یک از فرانسویان دانشمند داد سخن دادند
و ملت و دولت متبوعه خود را ستودند. پس از آن نوبت به اهالی مشرق زمین
و فرقه مسلمین رسید جناب شیخ ابو نظاره بزبان عربی و حسن فهمی بک که از
فضلاء اسلامبول است بترکی و این حقیر بفارسی هر کدام از مملکت و
دولت متبوعه خود شرحی بیان نموده ستایشها کردیم. زمزمه اصوات
شیرین و کلام این السنه سه گانه درو دیوار را بوجد آورد. بعد هر یک
نطق خود را برای شنوندگان بزبان فرانسه ترجمه و تقریر کرده جسارات
بقیه خودها را با آنها فهمانیده و با ایشان اشعار کردم که دولت ایران و مملکت
عثمانی و مصر هم چون ممالک اروپا رو بترقی و تمدن نهاده. ترجمه نطق ما سه نفر کاملا
در روزنامه‌ای پاریس که مقالهای علمیه و ادبیه در آن درج میشود بطبع رسیده. شیخ مذکور
خواهش کرد صورت نطق خود را بطور اختصار در روزنامه مشار الیه ابو نظاره مندرج سازم
صورت نطق اینست. آقایان محترم من چون مدتی بود که بزبان و تاریخ و ادبیات
فرانسه آموخته و از تمدن و تربیت اهالی این مملکت تحصیل بودم. خیلی میداشتم که در فرصتی را
در میان این ملت عزیز به بینم و از صحبتشان بهره‌مند گردم. اینک خود را در میان اینهمه
مردمان دانشمند در دیار بزرگ این شهر دیده بغایت خوشنودم. در رئیس محترم آطنه را
بنهایت تشکر میکنم که مرا در چنین مجلس دعوت و بفیض ملاقات مردمان بزرگ رسانید
البته خیلی میدانید که من غیر معروف نیستم و بواسطه سمت عضویت اداره علمیه
آسیاتیک فرانسه و برای خدمت با وطن عزیزم همیشه در انتشار زبان و ادبیات فرانسه
جد و جهدی کرده و مدت شش سال در دار الخلافه طهران خود تدریس این زبان
اشتغال داشته پس از آن برشت رفته مدرسه در آنجا دایر کرده و لسان (ویکتور
هوگو و لامارتین) را در میان هم وطنان محترم تدریس و ترویج کردم
چنانکه در روزنامه آسیاتیک صورت مختصری از اقدامات من نگاشته شده
در این مدت پانزده ماه که در شهر پاریس توقف دارم از روی تحقیق
دانستم که شیخ ابو نظاره حق دارد که فرانسه را (الدولة المحبوبة)
نامیده چه هر جا رفته ام با من بطریق محبت و مودت و صحبت سلوک کرده اند
و با کمال احترام از شاه سعید شهید نور الله مرقده اسم برده و بر فوتش تاسف
میخورند و با نهایت شوق و وجد از اعلیحضرت قدر قدرت اقدس همایونی مظفر الملک
در سایه‌اش بر سر اهالی ایران پاینده باد یاد میکنند و چون مژده تشریف
فرمائی مرکب مسعودشان را باتفاق حضرت مستطاب اشرف صدر اعظم مدظله العالی
در موقع اکسپوزیسیون شنیدم آثار بشاشت و بهجت در چهره ایشان

VINGT-QUATRIÈME ANNÉE

FONDATEUR
Directeur et Rédacteur en Chef
J. SANUA ABOU NADDARA
6, Rue Geoffroy-Marie, PARIS

Le Journal d'Abou Naddara

en Français, en Arabe, en Turc et en Persan.

Toute communication et demande d'abonnement doivent être adressées au Directeur du Journal

N° 1. — 20 Janvier 1900

ABONNEMENTS :
Avec la revue *Attawadod* et suppléments.... 1 an. 25f »
Abonnement simple, 1 an. 15 »

LE CHEIKH ABOU NADDARA AU PALAIS DE L'ELYSÉE

Le Cheikh a eu l'honneur, le 27 décembre, d'être reçu par S. E. M. Loubet, Président de la République Française, dont l'accueil fut des plus gracieux. Au cours de l'entretien, le Président de la République prononça des paroles fort intéressantes, dont nous allons donner un aperçu à nos lecteurs, sinon littéralement, du moins exactement au point de vue des idées exprimées :

« Je sais que le Sultan vous aime et que vous avez eu l'honneur de le voir. Vous me ferez plaisir de présenter à Sa Majesté mes respectueux hommages lorsque vous irez à Constantinople, car je sais que vous y allez tous les ans......

« J'apprécie grandement Munir Bey; excellent diplomate, très intelligent et très sympathique......

« Vous êtes devenu orateur populaire chez nous, et je vous en félicite......

« Vous avez raison, Cheikh; les écoles chrétiennes nous font beaucoup de bien en Orient; les milliers d'élèves qui en sortent tous les ans propagent notre langue et nos idées. Mais, oui, la religion est nécessaire. C'est inné; l'homme a besoin de voir au-delà...... »

Abou Naddara est sorti enchanté de cette audience, dont il a emporté une aussi bonne impression que de celles qu'il avait eues des prédécesseurs de M. Loubet, notamment du très regretté Président Carnot, auquel il avait eu l'honneur d'apporter les salutations de notre Auguste Souverain.

Nous ne voulons pas passer sous silence la délicate attention du Président de la République qui avait sur son bureau l'album des journaux d'Abou Naddara de 1899 : le Cheikh en a été vivement touché ainsi qu'il le dit dans son article arabe.

Avant de quitter l'Elysée, Abou Naddara a remercié son introducteur, l'aimable général Bailloud qui lui présenta le sympathique M. Paul Loubet, fils aîné du Président de la République.

A. H. HILMI.

Le Droit prime la Force.

L'Allemand. — Fenez fite, mes chers foissins. Tebechez-fous. Fous afez berdu le blu ébatant de cette scène drachique. Mais che m'en fais fous la raconter.

Le Français et le Russe. — Nous vous écoutons.

L'Allemand. — Les Poërs ont pattu les Anclais.

Le Russe. — Vos chers cousins.

L'Allemand. — Nein, mein Herr. Tchuis longtemps le sang chermanique ne coule blu tans leurs feines. Mes frais coussins sont les Poërs qui font domper les Anclais comme des mouches.

Le Français. — Pauvres Anglais ! Je les plains.

L'Allemand. — Fous afez dort. Ils ne fous aiment bas.

Le Russe. — Le Français est bon ; il oublie les offenses.

L'Allemand. — Donc, les Poërs sont fainqueurs.

Le Français. — Ils viennent d'être battus.

L'Allemand. — C'est t'la plague. La fictoire, se sont les Poërs qui la diennent. Ils benfent enfoyer au Transfaal les blus grands chénéraux et maréchaux t'la Grande-Pretagne; mes coussins, les Poërs, les extermineront tous.

Le Russe. — Ils ont la chance d'avoir un Krüger.

Le Français. — Quel homme admirable ! Il ne tolèrera une cruauté inutile, ou un vain gaspillage de soldats, ni une infraction des lois de l'humanité. Mais veuillez continuer votre récit.

L'Allemand. — Chohn Pulle et sa mère Alpion, ne bouvant blus compter sur la faleur de leurs querriers, où sur la fidélité de leurs mulets, ont fait abbel au Soutanais d'Echypt et à l'Indien de Pompay et de Golgotta bour faincre le Transfaal et brendre ses mines d'or. Mais ces deux prafes ont refusé et leur ont donné, comme fous foyez deux formitaples coups de bied quelque bart, fous combrenez, en dissent au Poër et à l'Oranchiste : « Attrabez ces deux canailles. » Mais ce sont eux qui ont attrabé deux bombes des canons poërs et les foilà qui montent au ciel afec.

Le Russe *(riant aux éclats)*. — C'est amusant !

Le Français. — Quel beau sujet pour le satirique Abou Naddara !

L'Allemand. — A pas les Anclais ! Fifent les Poërs !

Le Français. — Criez plutôt : Vive le droit qui prime la force !

ABOU NADDARA.

Six discours du Cheikh Abou Naddara.

Notre cher Directeur a voulu finir vaillamment l'année. Outre les 32 discours qu'il a prononcés du 1er janvier au 3 décembre 1899, dont nous avons rendu compte dans nos journaux, il a pris la parole six fois du 14 au 24 décembre, le bilan de ses discours de l'année dernière se chiffre donc par trente-huit. Ces six discours, le Cheikh les a faits : 1° à l'Athénée de France, 2° à la Société Africaine, 3° au banquet des Vétérans ; 4° au déjeuner égyptien, 5° à la Fête nationale ottomane, 6° à la Société fraternelle française. Grâce à l'indulgence des auditeurs et à l'amabilité de nos confrères de la presse, le succès a couronné les discours d'Abou Naddara qui a célébré en prose et en vers l'entente cordiale franco-turque, la valeur des héros du Transvaal et la grâce, l'esprit et la beauté des dames qui assistaient à ces banquets et fêtes. Fidèle à notre habitude, nous publions ci-après les diverses pièces de vers par lesquelles il a terminé quelques-uns de ses discours.

LA RÉDACTION.

Au banquet de l'Athénée, présidé par notre ami BONNEVAL, auquel assistaient, outre les Français, des Arabes, des Turcs et des Persans.

Merci, Président Bonneval,
De votre surprise agréable.
J'éprouve un plaisir sans égal
De voir de mes frères à table.

Certes, vous avez invité
Ces fidèles du grand Prophète
Pour montrer la fraternité
Qui règne au banquet, à la fête.

Grâce à ces chers fils d'Orient
Il me semble être en ma patrie,
Mon sort m'apparaît souriant
Et mon existence, fleurie.

J'oublie un instant mon exil
Et, de mon pays la souffrance.
Et prévois, des enfants du Nil,
Le réveil et la délivrance.

Mais parlons du sexe charmant,
Dont la présence nous enchante ;
Sexe beau, gracieux, aimant,
Que ma Muse célèbre et chante.

Car, Messieurs, de notre banquet
Et la fête qui va le suivre,
Ces dames sont le beau bouquet,
Dont le doux parfum nous enivre.

Et, maintenant que j'ai chanté
Leur louange juste et sincère,
A leur précieuse santé,
Je lève en extase mon verre !

Au banquet des Vétérans, présidé par M. MICQUET.

C'est depuis quarante-quatre ans
Que ma Muse offre à votre France
Ses plus beaux vers, ses plus doux chants;
Et cela par reconnaissance.

Car la France aime l'Orient
Et veut le voir libre et prospère.
Elle frémit en le voyant
Sous la botte de l'Angleterre.

Elle voudrait civiliser
Les peuples d'Asie et d'Afrique,
Pour réussir, il faut briser
Sans retard le joug britannique.

Il faut expulser Albion
Des Indes, d'Egypte et de Chine.
De cette fière nation
Il faut pouvoir courber l'échine.

Que dans aucun mont, aucun val
D'Orient l'Anglais ne se trouve,
C'est très facile, et le Transvaal,
Par ses bons guerriers, nous le prouve.

Que chefs d'Etats et souverains
S'unissent contre l'Angleterre !
Chut, Muse ! Assez de ces quatrains
Et lève à la France ton verre.

Au déjeuner égyptien que le Cheikh a donné pour célébrer l'anniversaire de l'auguste naissance de S. M. I. le Sultan, ses vers ont été en arabe. Mais au banquet de la splendide Fête nationale ottomane, organisée par notre cher ami M. Nicolaïdès, le Cheikh a clos son discours par ces vers :

Eh bien, oui. Je suis le poète
De ce beau sexe ravissant
Qui fait le charme de la fête
De notre bien-aimé Sultan.

Ce sont ces dames souriantes
Qui, par leur grâce et leur beauté,
Rendent ces fêtes éclatantes
D'entrain, de joie et de gaîté.

Il faut donc chanter leurs louanges,
Car elles font notre succès,
Mesdames, vous êtes les anges
De l'ami du peuple français.

Mon estime est grande et sincère
Pour vos vertus et votre honneur.
A vous, nous buvons notre verre
Vous souhaitant parfait bonheur.

A la fête de la Société fraternelle française, présidée par M. BOUCHER-CADART, Président de la Cour d'appel de Paris et M. DORME, président de la Société.

Muse, il ne faut pas que tu dormes,
Tandis que le Transvaal se bat :
Viens saluer mon ami Dorme,
Puis, pousse les gens au combat.

Car le moment est très propice,
Pour chasser d'Egypte l'Anglais,
J'entends crier le War Office :
« Sauve qui peut, soldats, mulets ».

Dieu ! Quelle terrible défaite !
Les Anglais tombent par milliers.
En vain, on sonne la retraite :
Les survivants sont prisonniers.

Nations d'Asie et d'Afrique,
Qui gémissez depuis longtemps
Sous l'infâme joug britannique,
Appelez donc nos combattants.

Que contre l'Anglais on se lance ;
Qu'on le mette hors du Levant.
C'est l'heure de la délivrance,
Peuples opprimés ! En avant !

— Voyons, Cheikh ! parle d'autre chose
Pour plaire au beau sexe présent.
De tes vers parfumés de rose,
Fais aux dames un beau présent.

— Mais tous ces vers patriotiques
Leur sont d'avance consacrés ;
Car ce sont leurs yeux angéliques
Qui me les ont tous inspirés.

Que chaque dame et demoiselle
Crie avec moi joyeusement :
Vivent l'Union fraternelle,
Ses Membres et son Président.

T. S. V. P.

PARIS IMP. G. LEFEBVRE, 5 & 7, RUE CLAUDE VELLEFAUX.

Le Gérant. G. LEFEBVRE.